

Ma reggel semmilyen napra nem ébredt. Az eddigi ébredések általában és kvázi jókedvűek, nyugósek vagy langyosak voltak, olykor keserűek, máskor szinte légiesek. De ez a mai... Egy semmilyen ébredés egy semmilyen reggelen.

Végzett néhány tornamozdulatot amúgy alibiként, amíg az ablakok kivilágosodtak, és beengedték a napfényt. A rádió végre bekapcsolt, a „mannásban” halkan sustorogva készült a tegnap beprogramozott reggeli. Már is úgy döntött, hogy most nem fog mosakodni. Majd később. Elmegy, elvégzi a sétáját a folyóparton, esetleg legurít egy Limonade Histeriát a part homokján, a napernyők alatt.

De ez csupán egy ellenőrizetlen, felelőtlen terv volt, amit most csak úgy megengett magának, mert a rádió azonnal elnémult. Az ablak is kezdett sötétedni.

Úgyhogy megmosakodott, aztán elvégezte a hátralévő tornagyakorlatokat; felüdültén vette tudomásul, hogy a rádió ismét megszólalt.

A közlemény szerint nem jó a folyópart, ott most esik. Esik egészen a Tomato utcáig (a zöld körzeteknek természetesen szükségük van a csapadékra), tehát észak felé kell mennie, ha nem akar esőhöz öltözni. A parkbéli tóhoz, ami csupa árnyék, nedvesség és beton. Pedig ma egy kis napfényre vágyott (az újra kivilágosodó ablak szerint már meg is kapta, amit akart), sütkérezésre, nézelődésre, hogy a Histeriás poharat se felejtjük.

A tojás kissé száraz volt, vagyis nagyon. A müzli méginkább (jó volna rájuk néhány csepp abból az esőből), aztán a „mannás” kettőt hunyorított a lámpaszemével, jelezve, hogy ebédig visszavonul.

Elrámolt, felöltőt kanyarított magára. A rádió szerint a Gestalt nyugati oldalán kellemes szél fúj, stresszoldó, kabátlengetős, arcsimogató klíma, részletes ajánlások a hetvenkettes frekvencián.

Jónak tűnik.

Bezárta a házat, és végiglépdelt a keskeny előkerten. Három perccel előbb ért a kapuhoz, de visszamenni már nem volt érdemes, tehát várakozott egy kicsit. Ahogy látta, szemben, egy másik kapu mögött is ácsorgott valaki, aki ugyanúgy járt, mint ő, jelezni is akarta, csak úgy, egy tétova taglejtéssel, hogy „ez van”, de aztán mégis lemondott róla. Nem lehet tudni, mi lakik a másikban.

A kapu kinyílt, pillanatnyi bosszúsága elpárolgott. Az emberi technológia mégis lehetővé tette az abszolút személyi biztonságot, és szerinte igen csekély megalkuvás árán, mert mi az a három perc? Ő jött ki figyelmetlenül.

A másik ember, ott szemben ellenkező irányba fordult. A folyópartra megy. Megázni.

Elindult a Gestalt felé. Ahogy közeledett, a borús eget szemlélte, de tudta, hogy nem fog esni; a rádió csak kellemes szelet ígért, de hogy sütni fog-e a nap, azt nem hallotta. Többet tartottak arrafelé; a mellékutcák ritkás emberlánca egyre szélesedő utakon húzódott tovább, hogy aztán egy laza gubancban stabilizálódjon a hatalmas szökőkút körül, ahol a vízoszlopok tetején maga a zene táncol. És maga a tánc muzsikál.

Ez a mai nap rendje, és ő szerette a rendet. Tudta, hogy mire számíthat, bárhová megy, bármit tesz. Ahogy a régi korok háborús káoszát legyőzte az emberi technológia, úgy győzte le ő is (persze, kisebb méretekben), apró rendellenességeit, melyek olykor-olykor jelentkeztek, amikor nem figyelt oda igazán magára. A technológia: éppen a technológia lett az, ami mentális síkra terelte az embert. Az ostor vége vissza-

csapott, és már nem lehetett megállítani. Az ember harcok nélkül érte el a háborítatlan jólétet, amire mindig is vágyott. Otthoni meditációiban bárki kialakíthatja azt a képet, melynek másnap részese akar lenni. Aztán nincs más teendője, mint beprogramozni a készülékeit, s a többi nem az ő dolga.

Gondolataival elfoglalva befordult a Love Time sarkán. Már igen sokan voltak (az egészséges sétát megköveteli a rend és a szervezet), és megérkezett az ígért szél is. Feltartotta az arcát, rövid hajába beletűrt a siető levegő, orrában vízzillatot érzett, és egy kirakat előtt, amely teljesen üres volt, elépenderült valaki.

– Bocsánat. Megmondaná a nevét?

– Nem – löködött ki belőle. – Megtartom magamnak.

Az alak nem tágitott, lavírozott a sűrűsödő emberfolyamban.

– Adjon nevet az üzletnek! – A kirakat fölött négy-öt kitölthető betűkocka függött. – Nem akar nevet adni egy üzletnek?

– Nem – mondta. Vigyázott, hogy ne ütközzön senkibe. – Nem járok üzletekbe. Mindenem megvan, ami kell.

Balról, nem is olyan messziről, már hallatszott a szökőkút hangja.

– Mégis, gondolja meg! Egy üzlet, ami a nevét viselné! Kérem...

A „gondolat” szó megragadta, és a szemébe nézett ennek az alaknak. Gondolat. Mit tudhat ez erről? Az ő gondolatai, a lelki szárnyalásai, melyek elsősorban a test kordában tartásán és az akarat szabályozásán alapulnak, oly messzire vannak attól, amit ez a szempár tükröz, mint az ördög és az angyal háza. És ha már gondolatról esett szó, el is fordult a gondolattalan szemű alaktól.

Méteynyire egymástól haladtak az emberek az egyre jobban táguló úton. Lopva, olykor kissé irányt változtatva tartotta helyét a járdán; elborította valamiféle büszkeség, mintha értelmet és gondolatot egyetlen szempárban sem látna, csak otthoni tükörképében, de hát ez a rend.

Az ember legyen büszke. Emelje fel a fejét, gondolkodjon, és gondoskodjon lelki és vizuális élményeiről, ami stresszmentessé és alkalmazkodó-képessé teszi. A szem a lélek tükre. A szem a test része. Ahogy a körülötte haladókat vizsgálta, egyet-kettőt látott csupán, akinek tekintete hasonlókat sugárzott az ő otthoni tükörképével.

És felzúgott a szökőkút. Mintha maguk az óriási vízoszlopok nyomták volna a levegőt: az arca kipirult a szélben, ahogy feltárult előtte a Gestalt tere az ismert épületeivel, galériáival – suhogó öltözékét össze kellett fognia maga előtt. – A mindenit! – mondta mellette egy fiú, és összenéztek, és ő is azt mondta: – A mindenit!

Voltak, akik visszahúzódottak, voltak, akik közel merészkedtek, egészen a párát szítáló kútperemig, vigyázva, hogy egymás szórakozását ne zavarják, és ő nem bánta, hogy mára ezt választotta. A magasba szökő vízvirágok kinyíltak a szemmel alig követhető magasságban, lezuhanásukat Bach-fúga kísérte. Alant izgatott, apró Paganini-fröccsenések fogadták, és Csajkovszkij-nyilak röppentek a feltörő víztörzsekbe, mintha maga Apollón tekintete szülte volna őket a világi gyönyör közepette.

És ő, öltözékét változatlanul összefogva a szélben, biztos volt benne, hogy az ő emberi jelenléte szüli a látványt, ez csak az övé; a burjánzó zongorafutamok, a vízdombokra felfutó dobpergés és a hegedűhangon jajgató Néreisek kara; mintha mind-mind az ő műve lenne. És ez nem más, mint a jó öreg „hákkettő” technológiai megzabolázása.

Ettől az utolsó gondolattól megszégyenült. A vízoszlopok meghaltak, majd feltámadtak, beborítva a tér egét.

A sokadalomban másféle izgalom támadt, aminek valamiért itt és most nem volt helye. Hátrafordult. A vízpálmák meghajoltak mögötte, mintha az ő érdeklődésének hiányában már nem volna érdemes tovább élniük, aztán felegyenesedtek mégis.

Néhány lépést tett a Love Time felé, ahonnan nemrég a térre érkezett. Az embertömeg is arra figyelt; egy kis zaj, szokatlanul keveredő hangok; az érdeklődés igyekezete.

A sarkon két ember *érintette* egymást. Egy sörtehajú, bajuszos alak, és egy idősebb, nagydarab. Félméternyire sem voltak egymástól! Az ezerfőnyi sokadalom megbabonázva állt, csupán néhányan igyekeztek közelebb kerülni, köztük ő is.

Az egyik ember ütött. Az ütés jelentését pontosan ismerte, sokkal, ezerszerre több volt a botrányos érintésnél, de pillanatok alatt felfogta a sosem látottat. A sörtehajú ütött: öklével sújtott a nagydarab arca felé. A nagydarab ember lógatott karokkal, szenvtelenül tűrte.

Látta, és megdöbben. Tudta, hogy létezik ilyesmi, de tapasztalat hiányában ez a tudat csak a hit szintjén létezett benne. Most a kíváncsisága ellene fordult; mint az ördögहितűé, aki ördögei jegyében éli életét, és belehal, ha lát egyet. És ő most látott valamit; gondolatai ördögét; és a sörtehajú ismét ütött, hogy a kövérnek fizikai fájdalmat okozzon.

A gyomra felliftezett a szívéig, de nem tudott elfordulni a látványtól. Tenne már valaki valamit! Az ember, az élet érték, ezt mindenkinek tudnia kell! Most, éppen ma, amit „semmilyen” napnak gondolt, itt, a tömegben kiálthatná ki, hogy tegyen már valaki valamit?

A ritkás embertömegben néhányan még közelebb nyomultak. Istenemuram – mondta a fiú, akivel a szökőkút mellett találkozott. – Istenemuram! – Méternyire megállt mellette.

És az a sovány ember ott, előttük, ismét lesújtott. Ökle átszántott a nagydarab arcán, semmilyen sérülést nem okozva, és a következő ütés is átcsúszott a testén ezernyi szempár kereszttüzeiben.

– Maga nem tud tenni semmit?

Harmincméternyire egy idősebb asszony. Órá nézett.

– Én? – Körbefordult, mintha a kérdés nem neki szólna.

– Igen, ember! Akkor tűnjön el innen. Menjen haza. Most!

Ő az órájára pillantott, aztán a nőre, akinek egészen értelmes tekintete volt, de mintha nem lenne ennek tudatában.

– Az egyikük hologram! Nem tudjuk, melyik! – kiáltotta az asszony.

Az ő szíve egyre szaporábban vert. *Ezt* nem akarta hallani. De most látott és halott, és a féltett rend megingott. – „Az egyikük hologram” – ismételte önkéntelenül a körülötte álló embereknek.

De mellette senki nem állt. Mintegy varázsütésre megüresedett a Gestalt. A szökőkút oszlopai behulltak a fodrozódó víztükörbe; távolabb, az az asszony a tér kockáira térdelve sírt. Eltűnt a fiú is; a fenti galériák, melyek az imént még bámészkodókkal voltak tele, most üresen tátongtak. A sörtehajú, bajuszos ember még egyet ütött a levegőbe maga elé: a nagydarab nem volt sehol.

Mintegy ötvenen álltak a tér saktábláján, és a Love Time sarkán halk zajjal bekanyarodott a Gárda fekete gépkocsija.

A jármű elgurult a térdelő asszony mellett, az ablakai félrecsúsztak.

– Kérem, maradjanak a helyükön!

Ő a helyén maradt. A lehetséges világok legszebbikében élt, és a hazugságon kapott világ most hallgatott.

A gépkocsi megállt előtte néhány lépésnyire. Még nem látott igazából gépkocsit, az egészséges élet megcsúfolása volt, de a *Rend* megőrzésének érdekében néha szükséges. Vastagnyakú, bőrszíjakkal körbefont ember szállt ki belőle.

A gárdistának szigorú arca volt. Hátrébb az asszony sírt.

– Hologram volt – mondta ő felbátorodva. – Az egyikük hologram volt! – Csak ezt tudta kipróbálni magából.

A bőrszíjas elhúzta a száját, és tekintetével körbepásztázta a teret. – Ötvenkét fő – mondta a gépkocsinak. – Negyven férfi és tizenkét asszony.

– Kérem – lépett közelebb. Érezte a jármű bűzét. – Kérem, válaszoljon. – A gárdista elfordult, és visszalépett a járműhöz. – Mi történik velünk, kérem...

De amaz beült a fekete gépkocsiba. Ő, ahogy reszkető lábakkal még közelebb került, látta a benti vezeték-gubancokat és a hunyorgó kijelzőket.

– A maga dolga most az – közölte a gárdista –, hogy körbejár, és minden embernek megmondja, hogy ma huszonkettő nullanullakor jelentkezzenek az Excenter harmincnégyben. Kettes folyosó.

– Igen, értem – szólalt meg benne a Rend –, de hallgasson meg: olyan állapotban vagyok... Tudnom kell...

– Ne fáradjon. Egyszer megtudja.

Ő már akkor szaggatottan vette a levegőt. Valami fojtogatta, és a jármű fekete ablaka kezdett a helyére csúszni.

– Válaszoljon! – kiáltotta váratlanul. – Engem nem kapcsolhat ki!

A vastagnyakú egy pillanatra megállította az ablakot.

– Akar fogadni? – kérdezte. Egyenesen a szemébe nézett.

Aztán elindította a járművet.

